

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **M. L.**, nar. ..., bytem J. z P. 1971, S. 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2011, čj. 2011/14981-71,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 16.5.2011 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2011, čj. 2011/14981-71, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) ze dne 21.9.2010, č.j. 361 114 788/A, ve věci zastavení řízení o žádosti o zahájení nového řízení o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945 (dále jen zákon).

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že důvodem tohoto postupu byla především skutečnost, že žalobce neposkytl dostatečně určitá tvrzení týkající se období, okolností a průběhu ukrývání. Žalovaný posoudil všechna tvrzení o období ukrývání obsažená v spisovém materiálu správního orgánu 1. stupně a zjistil, že jsou rozporná, a že se tyto rozpory, ani po opakovaných výzvách se strany správního orgánu, žalobci nepodařilo odstranit.

Žalobce v žalobě uvedl, že s žalobou napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť „se v době od konce června 1944 do konce března 1945 musel ukrývat v lesích u Kolárova, v obcích Nesvady, Neděd, Zemné kde nás ukrývali sedláci ve stodolách nebo jsme si dělali skryše v lese. Uvedené údaje dosvědčila také paní K. J., jejíž svědeckou výpověď dokládám jako přílohu tohoto dopisu.“

Žalobce navrhl, aby z uvedených důvodů, soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou. Uvedl, že odvolání zamítl, neboť žalobce neposkytl dostatečně určité tvrzení týkající se délky a nepřetržitosti jeho ukrývání, a tyto rozpory se ani po opakovaných výzvách nepodařilo odstranit.

Ze správního spisu byly zjištěny následující proti rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobce podal žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona, která byla doručena České správě sociálního zabezpečení dne 7. 11. 2002. V přiloženém čestném prohlášení uvedl, že si nepamatuje dobu, po kterou se ukrýval.

Rozhodnutím ze dne 12.3.2003 bylo řízení o nároku přerušeno a žalobce byl vyzván k předložení osvědčení podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb. V rozhodnutí byl žalobce současně upozorněn, že žádné důkazy na podporu uplatněného nároku k žádosti nepřipojil a okolnosti tvrzeného ukrývání blíže nepopsal. Řízení o vydání osvědčení bylo ukončeno dne 28.12.2004, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva obrany ČR ze dne 6.12.2004, čj. 333 264/02/2004-7542, o tom, že osvědčení se z důvodu nesplnění zákonných podmínek nevydává.

Jelikož Ministerstvo obrany ČR žalobci osvědčení nevydalo, protože neprokázal splnění zákonem stanovených podmínek, ČSSZ si musela úsudek o tom, zda je žalobce osobou uvedenou v § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb., učinit sama.

Dne 26.1. 2005 a 31.3. 2005 byla ČSSZ doručena žalobcova podání, ke kterým připojil kopii rozhodnutí Ministerstva obrany ČR čj. 333264/02/2004-7542 ze dne 6.12.2004, kopii dopisu Městského úřadu Kolárovo z 17.2.2004, který se k ukrývání žalobce nevyjadřuje. Dále žalobce zaslal neověřenou nedatovanou kopii výpovědi pana J. F., neověřenou kopii výpovědi paní J. K. ze dne 14.5.2004 a kopii žalobcovy výpovědi ze dne 16.1.2002, kde k svému ukrývání žalobce neuvedl nic bližšího.

Dopisem ze dne 8.7.2005 ČSSZ žalobce upozornila na to, že údaje uvedené v jeho žádosti nejsou dostačující pro prokázání jeho nároku a vyzvala jej, aby tvrzené ukrývání časově upřesnil a důkazně doložil.

Na tuto výzvu žalobce reagoval dopisy ze dne 3.8.2005 a ze dne 19.8.2005, v nichž k okolnostem tvrzeného ukrývání neuvedl žádné nové skutečnosti, ani žádné další důkazy nedoložil ani nenavrhl.

Vzhledem k tomu, že ČSSZ žalobce podrobný popis okolností ukrývání žalobce neposkytl, ČSSZ tak při svém rozhodování mohla vycházet pouze z údajů, které uvedl v rámci řízení o vydání osvědčení podle zákona č. 255/1946 Sb. vedeného ministerstvem obrany.

O vydání osvědčení v kategorii československý politický vězeň žalobce ministerstvo obrany požádal v listopadu 2002, a to pro dobu od roku 1944 do roku 1945. V žádosti žalobce stručně popsal okolnosti svého ukrývání. Ve formuláři žádosti vymezil období svého ukrývání od Vánoc 1944 do jara 1945 a ve formuláři žádosti také uvedl, že byl nasazen na nucené práce od podzimu 1944 do Vánoc 1944. Tento údaj se vzhledem k žalobcovu věku (8let) v uvedeném roce jevil ministerstvu jako zcela nevěrohodný. V dalších podáních žalobce období ukrývání vymezil od 2. listopadu 1944 do Bílé soboty 1945. V posledním podání žalobce období upřesnil od 2. listopadu 1944 do 31. března 1945. Svoje ukrývání doložil přepisem záznamu svědectví I. B., zprostředkovanou výpovědí A. L. ze dne 22. března 2004, výpovědí J. K. ze dne 14. května 2004 a výpovědí J. F. ze dne 18. srpna 2004. Žalobce kromě uvedených dokladů předložil kopie svého občanského průkazu a rodného listu, opis výpovědi I. B. s podpisem pracovnice Městského úřadu Sokolov, kopii dopisu Městského úřadu Kotelárovo (bez uváděného záznamu výpovědi I. B.), kopii oddacího listu, kopii občanského průkazu A. L., výpověď A. L. ze dne 22. března 2004, výpověď J. K. ze dne 14. května 2004, kopii občanského průkazu J. K., výpověď J. F. ze dne 18. srpna 2004 a svoji výpověď ze dne 18. listopadu 2004 doplněnou výpověďmi ze dne 22. března 2004, 19. května 2004 a 7. července 2004. Při určení doby nutné pro klasifikaci účastníka boje za osvobození v kategorii československý politický vězeň ministerstvo uvedlo, že nelze vycházet z žalobcem stanovených časových údajů, neboť toto období nebylo ničím prokázáno.

Dne 21.2.2006 vydala ČSSZ rozhodnutí o zamítnutí žádosti o poskytnutí jednorázové částky dle § 1 odst. 3 zákona, z následujících důvodů: Žalobce ve své výpovědi podal pouze obecná tvrzení o svém ukrývání. Ve formuláři žádosti žalobce vymezil období ukrývání od Vánoc 1944 do jara 1945 a období nasazení na nucené práce od podzimu 1944 do Vánoc 1944, což je období vzhledem k tehdejšímu věku žalobce zcela nevěrohodné. Svoje ukrývání žalobce ničím neprokázal. Ve svém druhém podání žalobce vymezil ve formuláři žádosti období svého ukrývání od 2. listopadu 1944 do Bílé soboty 1945 ve výpovědi však žalobce také uvedl, že mu matka vyprávěla, že byli s otcem na nucených pracích. Období nucených prací však také nijak nevymezila. Po útěku z těchto prací se ukrývali v lesích. Ve své výpovědi však žalobce sám vyvrátil nepřetržitost svého ukrývání, neboť uvedl, že chodili do obce krást slaninu z udíren a do sklepů, které byly na zahrádkách. Na podporu tohoto podání žalobce zaslal přepis výpovědi I. B. ze dne 17. února 2004. Přepis této výpovědi je podepsán pracovnící Městského úřadu Sokolovo. Originál výpovědi žalobce nezaslal. Vzhledem k tomu je tato výpověď pro řízení zcela irelevantní, neboť není stvrzena podpisem uvedeného svědka. V zaslané kopii Městského úřadu Kotelárovo je sice uvedeno, že zasílají výpověď I. B., ale tato nebyla přiložena. Přepis této výpovědi je tudíž nevěrohodný. Na výzvu ministerstva ze dne 17. května 2004 žalobce zaslal svědectví J. K. (sestry žalobce) ze dne 14. května 2004. Ve své výpovědi J. K. podala, že se ukrývala spolu s žalobcem v oblasti obce Nesvady, Neděd a Zemné

v období od června 1944 do konce března 1945. Nepřetržitost ukrývání je v této výpovědi vyvrácena tvrzením, že s žalobcem přespávali u sedláků ve stodolách a maštalích a potom museli utíkat do lesa. Vzhledem k tomu, že žalobcova sestra podala odlišně období i oblasti ukrývání, neprokazuje tak žalobcovo tvrzení o okolnostech ukrývání. Toto svědectví se tudíž jeví jako nevěrohodné. Dne 17. května 2004 byl Ministerstvem obrany ČR požádán Městský úřad Kotlárovo o zaslání výpovědi I. B. Městský úřad Kotlárovo zaslal dne 28. května 2004 odpověď, ve které pouze uvedl, že v obci není žádná zmínka o žalobcově ukrývání. Požadovaná kopie výpovědi I. B. Ministerstvu obrany zaslána nebyla. Na výzvu ze dne 24. června 2004 žalobce reagoval zasláním dopisu, který nové, v řízení dosud neznámé skutečnosti neobsahoval. Jako přílohu zaslal nepodepsanou výpověď A. L. ze dne 22. března 2004. Svědectví dalších osob nebo jiný důkaz, který by potvrzoval žalobcovo podání nezaslal. Dne 23. srpna 2004 žalobce zaslal výpověď J. F.. Tato výpověď byla podle razítka sepsána v Sokolově. Podpis J. F. byl ověřen dne 18. srpna 2004 v Kotlárově. Již z tohoto údaje ČSSZ dovodila, že se nejedná o svědectví J. F.. V této výpovědi se podává období ukrývání od 2. listopadu 1944 do 31. března 1945. Správní orgán tak uzavřel, že vzhledem k rozporům v zaslaných svědectvích nepovažuje období ukrývání za prokázáno. Svědectví dalších osob ani žádný jiný důkaz žalobce nepředložil. Dopisem ze dne 2. listopadu 2004 žalobci byla nabídnuta možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k jeho podkladu, ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění. Na výzvu žalobce reagoval pouze zasláním dopisu ze dne 24. listopadu 2004, který nové, v řízení dosud neznámé skutečnosti neobsahoval. V příloze dopisu jste opětovně zaslal kopii svědecké výpovědi J. F. a kopie "Seznam cikánů obce Chynorany" z roku 1924. Z výše uvedeného je zřejmé, že žádné relevantní důkazy k prokázání tvrzeného nároku žalobce nemá k dispozici, poskytnuté údaje jsou neurčité, rozporné a v důsledku toho nevěrohodné, což platí především o samotné době tvrzeného ukrývání. Žalobce uvedl dobu ukrývání od Vánoc 1944 do jara 1945 a současně ve formuláři žádosti uvedl, že byl nasazen na nucené práce od podzimu 1944 do Vánoc 1944, což vzhledem k jeho tehdejšímu věku (8 let) vyhodnotila i ČSSZ jako nevěrohodné. Dále uvedl dobu ukrývání od listopadu 1944 do Bílé soboty 1945 a od 2. listopadu 1944 do 31. března 1945. Svá tvrzení o době a místě ukrývání neprokázal. Přepis výpovědi I. B. je irelevantní, neboť nebyl zaslán originál výpovědi stvrzený podpisem uvedeného svědka, svědectví J. K. rovněž není věrohodné, protože jmenovaná podala odlišně období ukrývání i oblasti ukrývání; pokud jde o výpověď J. F., tato byla podle razítka podepsána v Sokolově, a podpis J. F. byl ověřen 18. srpna 2004 v Kotlárově, z tohoto údaje ČSSZ dovodila, že se nejedná o svědectví J. F. Z popisu událostí tedy nebylo možno vyvodit, zda se jednalo o ukrývání z rasových důvodů po dobu alespoň 3 měsíců. Nemožnost zjistit v konkrétním případě skutečný stav věci vedlo k zamítnutí žádosti, neboť v tomto případě nebylo prokázáno, že se jedná o osobu, která se v době mezi 15. březnem 1939 a 8. květnem 1945 po dobu celkem nejméně 3 měsíců z rasových nebo náboženských důvodů ukrývala na území Československa v jeho hranicích z 29. září 1938. Na druhé straně, přes rozporuplnost tvrzení, nebylo prokázáno ani to, že žalobce takovou osobou není.

Žalobce se dne **23.3.2010** - tj. po právní moci výše uvedeného rozhodnutí - dostavil na Okresní správu sociálního zabezpečení Sokolov a požádal o přešetření své žádosti o poskytnutí jednorázové peněžní částky za ukrývání se z rasových důvodů, což ČSSZ posoudila jako žádost o zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu.

Dne 21.9.2010 ČSSZ zastavila řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí, neboť dospěla k názoru, že výše uvedené podání neodůvodňuje zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí ve věci dle § 101 písm. b) správního řádu, neboť nelze ani na podkladě aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vydat rozhodnutí, jímž by bylo žádosti účastníka řízení vyhověno. Nejvyšší správní soud k dané problematice uvedl: „*Je-li tedy pronásledování Romů z rasových důvodů na Slovensku v letech 1939 až 1945 historicky známou skutečností, pak k prokázání vzniku nároku podle § 1 odst. 3 zák. č. 261/2001 Sb. postačuje, tvrdí-li taková osoba, že se na území v této době ukrývala a toto tvrzení dokládá listinnými důkazy o svědectví osob tuto skutečnost potvrzujícími*“. Důvodem zastavení řízení byla skutečnost, že žalobce ČSSZ neposkytl dostatečně určitá tvrzení týkající se období, okolností a důvodů jeho ukrývání. Účastník řízení předložil dvě svědecká prohlášení, výpovědi svědků si však odporují ohledně časového vymezení ukrývání (jeden ze svědků uvádí, že se ukrývali již od června 1944, druhý zmínil, že utekli až 2.11.1944), žalobce sám období svého ukrývání nevymezil a ani se k rozporům ve výpovědích svědků nevyjádřil. Správní orgán zdůraznil, že v řízení o přiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. nese břemeno tvrzení žadatel - účastník řízení, což znamená, že pouze na základě jeho vyčerpávajícího a jednoznačného osobního tvrzení si může ČSSZ učinit úsudek o skutečném stavu věci a činit případné kroky k jeho doplnění a prokázání v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci. Nenahraditelnost tvrzení žadatele plyne v daném případě přímo z povahy věci, neboť podkladem pro přiznání jednorázové peněžní částky je individuální situace tohoto konkrétního účastníka řízení, kterou mohl spolehlivě popsat jedinečně on a není v možnostech správního orgánu, aby nedostatek jeho tvrzení nahrazoval vlastními úvahami. Za daných okolností tedy ani ČSSZ neměla k dispozici žádná dostatečně určitá tvrzení, na jejichž podkladě by mohla oprávněnost uplatněné žádosti posoudit.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 101 správního řádu *provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže*

- a) je to nezbytné při postupu podle § 41 odst. 6 věty druhé,*
- b) novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta,***
- c) nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon,*
- d) rozhodnutí ve věci bylo zrušeno jiným orgánem veřejné moci podle zvláštního zákona, nebo*
- e) tak stanoví zvláštní zákon.*

Podle § 102 odst. 4 správního řádu *pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení*

nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví.

V tomto případě z obsahu podání žalobce ze dne 23.3.2010 plyne, že se domáhá vydání nového rozhodnutí s odkazem na ust. § 101 písm. b) správního řádu. V návaznosti na ust. § 102 odst. 4 správního řádu je pak nutné mít za to, že je povinností účastníka řízení, podává-li žádost o zahájení nového řízení, aby ve své žádosti sám uvedl a konkrétně specifikoval důvody, které dle jeho názoru zakládají možnost zahájení nového řízení. V daném případě však žalobce ve své žádosti uvedl pouze tolik, že „žádá o přešetření řízení v dané věci a především, kdy obdrží finanční vyrovnání.“

Shora uvedeným způsobem formulovaná žádost je ovšem značně neurčitá, neboť žalobce žádné nové skutečnosti neuvádí a ani neodstranil rozpory, které vedly k předchozímu pravomocnému zamítnutí žádosti.

Postupu České správy sociálního zabezpečení při rozhodování o takto formulované žádosti nelze ničeho vytknout. V daném případě totiž nebyla žádost žalobce zamítnuta pouze z toho důvodu, že by nebylo ukrývání žalobce dostatečně prokázáno, žádost byla zamítnuta z toho důvodu, že žalobce nebyl schopen jednoznačným a nerozporným způsobem specifikovat **období, okolností a důvody** jeho ukrývání. Jak bylo uvedeno shora, dobu ukrývání žalobce specifikoval nejprve jako období od Vánoc 1944 do jara 1945 (v původní žádosti), poté jako období od 2. listopadu 1944 do Bílé Soboty 1945. Nejasnosti nastaly i ohledně nepřetržitosti doby ukrývání, a dalším důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce byly nejasnosti v okolnostech tvrzeného ukrývání, když ze skutečností tvrzených žalobcem v průběhu ukrývání přespávali u sedláků, jídlo si v průběhu ukrývání obstarávali krádeží z udíren a sklepů, které byli na zahrádkách) bylo lze mít pochybnosti o tom, zda se vůbec jednalo o ukrývání z rasových důvodů.

Česká správa sociálního zabezpečení se, aniž by to žalobce požadoval, zabývala i otázkou, zda nová judikatura Nejvyššího správního soudu nějakým způsobem zpochybňuje zohlednění skutečností, které vedly k zamítnutí původní žádosti žalobce. Dospěla přitom k závěru, že tomu tak není, a tento svůj závěr v rozhodnutí odůvodnila.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce specifikoval dobu ukrývání na období od **listopadu 1944 do dubna 1945**, a místo ukrývání Gutský les. Nesrovnalosti v předchozích výpovědích zdůvodnil žalobce tím, že je negramotný a výpovědi mu sepisovala romská poradkyně, aniž by mu je přečetla.

Soud k tomu poznamenává, že žalobce rozpory ve svých tvrzeních nejenže neodstranil, a svá tvrzení nedoložil, ale podáním žaloby rozpory ještě prohloubil, když v žalobě uvedl dobu ukrývání od konce **června 1944 do konce března 1945, místo ukrývání : „v lesích u Kolárova, v obcích Nesvady, Neděd, Zemné kde nás urývali sedláci ve stodolách nebo jme si dělali skryše v lese.“** K žalobě žalobce přiložil kopii výpovědi J. K. ze dne 14.5.2004 (shodné, která byla předložena v rámci původního řízení. V žalobě žalobce pouze navrhl, aby byla znovu posouzena jeho žádost, aniž by namítal jakékoliv další pochybení žalovaného.

Podle § 82 odst. 4 správního řádu *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*

Žalovaný v souladu s citovaným ustanovením správního řádu k tvrzením žalobce uvedeným v odvolání (v žádosti ze dne 23. 3. 2010 neuvedl žádná) nepřihlížel. Skutečnosti tvrzené žalobcem v odvolání se totiž týkají buďto okolností, které se odehrály v době druhé světové války, anebo okolností souvisejících s podáním původní žádosti. Je tedy zřejmé, že se jedná o skutečnosti, které žalobci musely být známy již ke dni podání žádosti o vydání nového rozhodnutí. Žalobce svá tvrzení uvedená v odvolání nedokládá žádnými důkazy, které

by mohly vyjít najevo dodatečně, ani provedení žádných nových důkazů nenavrhuje. Za popsané procesní situace tedy žalovaný skutečně nemohl rozhodnout jinak než odvolání žalobce zamítnout a prvostupňové usnesení o zastavení řízení potvrdit, neboť žádost žalobce neobsahovala žádné skutečnosti, které by zahájení nového řízení odůvodňovaly.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. srpna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.